

oznanilo

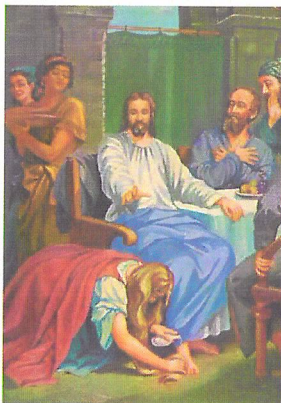
Kot rja železo,
tako razjeda
zavist dušo,
ki je
z njo obremenjena.
Bazilij Veliki

11. nedelja
med letom

letu VII /2010-16
12. junij 2016

DRUGAČEN KRISTUSOV POGLED

Neki deček je prijatelju, s katerim sta se igrala, dejal: »Ko bom odrasel, bi rad nosil taka očala, kot jih nosi moja babica. Z njimi more namreč videti veliko več kot večina drugih ljudi. Lahko vidi v človeku dobro, kjer vsakdo drug vidi le slabo. Vprašal sem jo, kako more videti dobro, in odgovorila mi je, da se je tako naučila gledati, ko je postala starejša. In ko bom jaz odrasel, bi rad imel taka očala, kot jih ima babica, da bi videl dobro v ljudeh.« (Drobne zgodbe z biserom, 153.) Med tistimi, ki si niso zmogli nadeti »babičinih očal«, je tudi farizej Simon iz današnjega evangelija. Ko je k Jezusu prišla grešnica, je njegov pogled videl le njene grehe in napake. Popolnoma drugače pa gleda Jezus. »Ko bi bil ta prerok, bi vedel, kdo je ženska, ki se ga dotika, in kakšna je; vedel bi, da je grešnica,« je menil farizej, ko je opazoval ženo. A Gospod ni samo prerok, ki ve, kaj je v človeku. Ni samo diagnostik, ki pozna bolezen, je tudi zdravnik, ki jo zdravi. Tako se Kristus v današnjem odlomku predstavlja tudi kot Bog in Odrešenik, ki odpušča grehe. Njegov pogled ne vidi samo

grehov, ampak tudi ženino skesanost (pokleknila je, jokala, brisala noge), pogum (premagala je strah pred farizejskimi pogledi) in ljubezen. Obstaja samo ena vrsta ljudi – grešniki. Ti pa se delijo na tiste, ki to priznajo, in one, ki tajijo. Poznam ljudi, ki vneto zagotavljajo, da pod milim

nebo nimajo kaj povedati pri spovedi, ker da nimajo grehov, obenem pa kritizirajo in opravljajo druge, koliko napak imajo. Ponovijo farizejsko držo, ki jim onemogoča, da bi se približali Kristusu, ga prosili odpuščanja in doživeli zdravnost njegovega ljubečega pogleda. Ljudem, ki trdijo, da nimajo greha, ne more biti veliko odpuščeno, ker malo ljubijo. Ženi pa je veliko odpuščeno, »ker je močno ljubila«.

Ženina skesanost izvira iz zavesti, da jo Kristus ljubi. Grehov ji je žal, ker je užalila Ljubezen samo. Kdor je enkrat doživel Kristusovo ljubezen, tega ne bo nikoli pozabil. Kristusov pogled bo vedno počival na njem.

MOLITEV

In obrnivši se k ženi
je Simonu rekel:
»Vidiš to ženo?
Prišel sem v tvojo hišo:
vode za noge mi nisi dal,
ta pa mi je s solzami močila
noge in brisala
s svojimi lasmi.
Poljubil me nisi; ta pa,
odkar je prišla, ni nehala
poljubljati mojih nog.
Z oljem mi nisi
mazilil glave, ta pa mi je
z dišečim oljem
mazilila noge.
Zato ti povem:
Njeni mnogi grehi
so odpuščeni, ker je
mного ljubila;
komur pa se malo odpusti,
malo ljubi.«
Njej pa je rekel:
»Tvoji grehi so odpuščeni.«
(Lk 7,44–48)

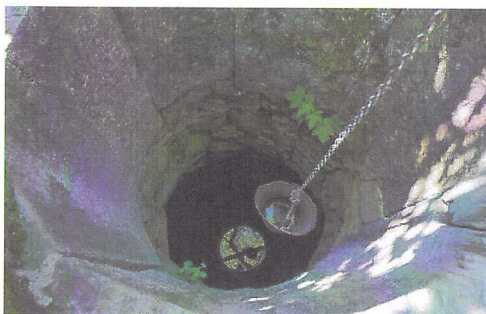
Moj Bog in Moj Gospod!
Hvala, ker nam odpuščaš grehe
in nas vedno znova dvigneš,
kadar pademo.
Hvala, ker nas nosiš,
kadar sami ne moremo več hoditi.
Daj nam pogum,
da bomo priznali svoje padce
in da se bomo v zakramentu sprave
radi srečali s tvoj usmiljeno
ljubeznijo. Amen.

Osel v vodnjaku

Nekoč je nekemu kmetu padel osel v vodnjak. Žival se je ure in ure žalostno oglašala, medtem ko je kmet razmišljal, kako bi jo izvelkel. Nazadnje je kmet sklenil: osel je tako in tako star, pa tudi vodnjak je že prej nameraval zasuti, ker je bil brez vode. V roke je vzel lopato in začel metati zemljo v vodnjak. Osel je vsako lopato zemlje, ki mu je padla na hrbet, stresel s sebe in stopil nanjo. Tako se je vzpenjal vse višje, dokler se ni rešil. Življenje nam na hrbet meče najrazličnejšo navlako, vse to je treba znati stresti s sebe in se povzpeti za stopnico višje.

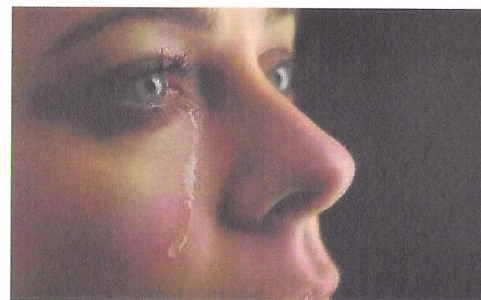
Uživanje je prav posebna umetnost. Danes znajo le redki ljudje življenje resnično uživati. Goltajo doživljanje za doživljanjem, vendar ne znajo živeti trenutka. Ne uživajo v sedanjosti. Kakor pravi tudi psihologija, je uživanje povezano z odpovedjo. Samo kdor se zna tudi odpovedati, zna resnično uživati. Čakanje užitek še poveča. Veselje in radost je povezana z Bogom. V Božji bližini, v njegovi prisotnosti postajamo sposobni živeti sedanjost, uživamo v trenutku in se ga veselimo.

Anselm Grün, O čudežu življenja

Brez obraza

Pater Marko Rupnik je v mozaiku papeževe kapele upodobil grešnico, ki Jezusu umiva noge s solzami in jih briše s svojimi lasmi (prim. Lk 7,29). Slikar ženi ni upodobil obraza (skoraj edina oseba brez obraza v celi »galeriji« obličij v kapeli!), ker so ga izmaličili in izbrisali tisti, ki s krivičnimi sodbami žalijo človekovo dostojanstvo. Tako žena predstavlja tiste ljudi v zgodovini, ki so jim mogočniki tega sveta izmaličili obraz, a se v Jezusovem pogledu čutijo sprejete in ljubljene. Pravzaprav bo Kristus grešnici vrnil dostojanstvo. Slikar si je to zamislil tako, da je Kristusa, ki umiva noge učencem pri zadnji večerji, postavil v ženino držo. On, edini pravični, se upogne pred grešnikom, saj je učence izbral izmed grešnikov. Tako se na Jezusovem obličju razodeva obraz vseh, ki služijo, ter vseh, ki so jim krivične (ob)sodbe zmaličile obličje in odvzele dostojanstvo.

**Če človek v resnici
hoče dobro,
potem mora hoteti
vse storiti zaradi dobrega
in vse potrpeti zaradi dobrega.**
(Soren Kierkegaard)

Iz svetega evangelija po Luku
(Lk 7,36-8,3 ali 7,36-50)

Prosil pa ga je nekdo izmed farizejev, da bi prišel k njemu na obed; in prišel je v farizejevo hišo in sédel k mizi. In glej, žena, ki je bila v mestu grešnica, je zvedela, da je v farizejevi hiši pri mizi, in je prinesla alabastrno posodo dišečega olja; jokajoč je stopila od zadaj k njegovim nogam in mu s solzami začela močiti noge; brisala jih je z lasmi svoje glave, jih poljubljala in mazila z oljem. Ko pa je farizej, ki ga je bil povabil, to videl, je rekel sam pri sebi: »Ko bi bil on prerok, bi vedel, kdo in kakšna je ženska, ki se ga dotika: da je grešnica.« Jezus pa se je oglasil in mu rekel: »Simon, nekaj ti imam povedati.« On pravi: »Učenik, povej!« »Neki upnik je imel dva dolžnika; eden mu je bil dolžan petsto denarjev, drugi pa petdeset. Ker nista mogla plačati, je obema odpustil. Kateri izmed njiju ga bo torej bolj

ljubil?« Simon je odgovoril: »Menim, da tisti, kateremu je več odpustil.« On pa mu je rekel: »Prav si s o d i l.« In

obrnivši se k ženi je Simonu rekel: »Vidiš to ženo? Prišel sem v tvojo hišo: vode za noge mi nisi dal, ta pa mi je s solzami močila noge in brisala s svojimi lasmi. Poljubil me nisi; ta pa, odkar je prišla, ni nehala poljubljati mojih nog. Z oljem mi nisi mazilil glave, ta pa mi je z dišečim oljem mazila noge. Zato ti povem: Njeni mnogi grehi so odpuščeni, ker je mnogo ljubila; komur pa se malo odpusti, malo ljubi.« Njej pa je rekel: »Tvoji grehi so odpuščeni.« Tisti, ki so bili z njim pri mizi, so začeli sami pri sebi govoriti: »Kdo je ta, ki celo grehe

odpušča?« Ženi pa je rekel: »Tvoja vera te je rešila, pojdi v miru!« In poslej je hodil od mesta do mesta in od vasi do vasi ter jih učil in oznanjal božje kraljestvo. Z njim so bili dvanajsteri in nekatere žene, ki so bile ozdravljene od hudih duhov in bolezni, Marija s priimkom Magdalena, iz katere je odšlo sedem hudih duhov, in Joana, žena Herodovega oskrbnika Huza, in Suzana in mnogo drugih, ki so mu stregle s svojim premoženjem.

»Tudi pri svoji glavi
ne prisegaj,
ker niti enega lasu
ne moreš narediti
belega ali črnega.«
(Mt 5,36)

Bog, ki se ne heca!

Kjer je Bog, tam je vstajenje in življenje. Drugače ne more biti, kajti Bog ne more ostati v zaprtem grobu. Prihaja vanje, da odpre skalovje in vrne življenje, prihaja pa tudi pred že odprte grobove, v katere smo včasih, kakor Marija Magdalena, nepremično in obupano zazrti ... in nas obrača. V drugo smer, v življenje, k bratom.

V našem življenju smo vedno znova potrebni vstajenja, ki ga je doživel Pavel. Padca z lastnega konja fiksnih prepričanj, kateremu sledi ponižna "slepota" in potreba po vodenju Drugemu, nato pa vstajenje in odprtje duhovnih oči, ki vidijo drugače, vidijo bistvo in vidijo to, kar kaže Bog. Nenehno potrebujemo to spreobrnjenje znotraj življenja, ki ga živimo.

In za to naše spreobrnjenje, lahko bi rekli vstajenje, Gospod prihaja v naše življenje. Da bi nas obrnil v pravo smer, v Njegovo, tisto, ki zahteva nenehno ponižno poslušanje in sledenje. Kajti po tem vstajenju ni več človek glavni

protagonist, ampak končno Bog sam. Vstajenje, ki ga Bog dela v našem življenju, je usposabljanje za zdrave in odrasle odnose, nujne za to, da med nami ponovno vzklijejo občestva in Cerkev resnično postane prijeten dom za vse.

Tam, kjer naj bi kar vrelo od življenja, se pogosto zgodi, da se najdemo kakor nemočni mrličji, brez besed in ubiti od osamljenosti ali pa naporov in nerazumevanj.

V ta sprevod mrtvih kristjanov vstopa Kristus. Ustavi mrtvi sprevod in izreče Besedo: "Mladenič, rečem ti: Vstani!" Obujen kristjan je torej tisti, ki ne potrebuje več drugih, da vlečejo naprej, ampak začne sam, stopi prvi, naredi nekaj, kar bi si želel od drugih. Obujen kristjan je tisti, ki kakor mladenič po obujenju, začne govoriti. Pomeni, da ni več nem in brez besed, ampak postane poln Besede, ki se širi na druge. In nenazadnje je vstali kristjan tisti, ki je vrnjen v naročje materi, torej tisti, ki zmore ponovno vstopati v občestvo, tisti, ki je vrnjen v odnose, da bi ti postali vir življenja in zdravilo proti grehu, ki osamlja in ubija. Naš Bog se torej ne heca in ne zapravlja časa! Vstopa v grobove, tiste zaprte in odprte ter pelje stran, na drugo stran, v življenje, k bratom. To je resnično spreobrnjenje. "Mladenič, rečem ti: Vstani." On te Besede izreka zares. In tudi v nas je nekaj, kar si neskončno želi, da bi ga vzeli zares. In ko se ti dve volji srečata, se lahko zgodi! Živi človek - največja slava Boga.

Vrednote Kraljestva

Jesus je prišel, da bi vzpostavil Božje kraljestvo. A da bi to lahko storil, je moral najprej opraviti z zemeljskim kraljestvom. To je bil rimski imperij, katerega državljan ali del je bil vsak prebivalec znanega sveta. Izrael je bil kolonija; in kot vsi kolonizirani, so morali tudi Judje izoblikovati svoj odnos do vladajočih.

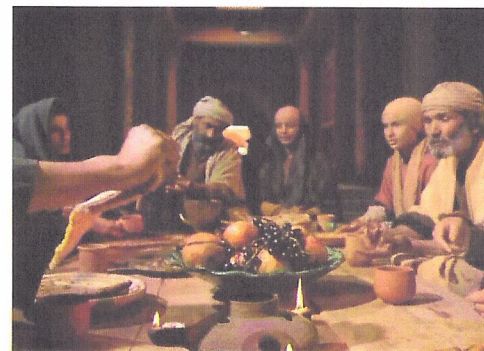
- Duhovniki so sodelovali z Rimljani, da bi ohranili svoj status in zagotovili obstoj judovske vere v sekulariziranem svetu.

- Farizeji so kot kompromis Rimljanom priredili judovsko vero tako, da je ustrezala rimskim pravilom.

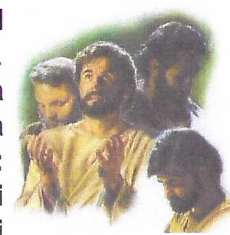
- Eseni niso dovolili vmešavanja, Rim so prepustili zlu in čakali v jamah v puščavi, da pride odrešenje.

- Zeloti so še bolj nasprotovali nosilcem moči – borili so se proti rimski premoči, upirali so se celo z vojaškimi napadi.

Ko je Jesus prišel v sredo te nestabilne situacije, je moral tudi sam vzpostaviti nek odnos do zemeljskega vladanja. Videl je, da so sodelovanje in prilagajanje in beg in upor samo načini za vzdrževanje trenutnega ravnovesja moči. On pa je hotel način, s katerim

bo počasi obrnil center moči. Njegova glavna taktika je bila preprosta: sprejeti resničnost in dati

vsakomur, kar mu pripada. Če parafraziramo njegovo vodilo, bi se glasilo takole: "Ko boste svojo popolno zvestobo izkazali Bogu, lahko tudi svojemu zemeljskemu vladarju daste, kar mu gre. Najprej iščite Božje kraljestvo, potem bo vse drugo na pravem mestu."

Seveda je moral to nebeško sentimentalnost tudi na zemlji preizkusti. Zanimivo je, da se Jesus ni postavil na položaj, kjer bi imel moč – niti v državi, niti v religiji. Kraljestvo tega sveta se je oblikovalo po naravni poti in ne glede na to, kako bi se vmešaval v igro moči, ne bi mogel ničesar spremeniti. Rešitelji so vedno prihajali od zunaj.

Tako se je Jesus pridružil boju na strani revnih. Samo tako jih je lahko vključil v kraljestvo. V posvetnih kraljestvih so uspešni ljudje vedno našli svojo pot na vrh in potem, kolikor se jim je zahotelo, prepustili tudi smrtnikom pod sabo. To pa pomeni, da so vedno na dnu družbene lestvice ljudje, ki jih družba izloči. Jesus je vedel, da je edini način, da vključi izobčene, ta, da jih prve pripelje v kraljestvo. Revni, ne bogati, so temelj kraljestva. Grešniki, ne svetniki, bodo rešeni. Bolni, ne zdravi, bodo preskrbljeni. Duh, ne zakoni, bo sila tega kraljestva.

Jezus je začel svojo viharno kampanjo. Zdravil je vse, ki jih je srečal: slepe, gluhe, neme, obsedene, nore, otroke, odrasle – bil je potujoča brezplačna zdravstvena ustanova.

Opozarjal je bogate, naj ne gradijo velikih skednjev, dokler ne bodo nahranili ubogih. Govoril je, da je sobota zaradi kmetov, ki jih je težaško delo ubijalo, preden so dopolnili 35 let, in da tisti, ki lagodno živijo, ne smejo

stopiti pred Boga, preden ne olajšajo bremen svojim sosedom.

Težko in nevarno bi bilo prevesti vrednote Božjega kraljestva v današnji svet. A prav to je naloga pridigarjev. Zato naj poskusim. Jezus nam danes pravi: "Zemlja pripada Bogu, in vsak človek ima pravico do svojega mesta na tem svetu." Jezus pravi: "Ne drznite si pomisliti na presaditev srca ali operacijo glave ali liposukcijo, dokler ni vsakomur zagotovljena osnovna zdravstvena oskrba."

Na en ali drugi način, do neke mere, morajo biti v Božje kraljestvo vključeni revni, obrobni, izobčeni in drugi iz najnižjih družbenih slojev. Ne zato, ker bi bilo boljši, ne zato, ker bi si to zaslužili, ne zato, ker Bog tako hoče. Ampak zato, ker tako Bog živi, takšen Bog je.

SVETE MAŠE

NEDELJA, 12. junij 2016

11. nedelja med letom

8.00 za + Evo Slawik

9.30 za zdravje in razumevanje

SVETNIK TEDNA

18. junij

MARKO IN MARCELIJAN

Pod cesarstvom Dioklecijana je rimski imperij

zaznamovalo veliko

preganjanje.

Žrtvi tega sta bila tudi rimska

brata dvojčka

Marcel in

Marcelijan.

Izvirnih poročil o

njunem življenju

nimamo. O njima poroča legenda o mučeništvu sv. Sebastijana. Tam

beremo, da sta bila iz ugledne rimske družine. Bila sta poročena in živela

lepo krščansko življenje. Ko je rimski sodnik zvedel, da sta kristjana, ju je

dal privedi predse in ju nagovarjal, naj darujeta bogovom, kakor velewa

cesarjev ukaz. Oba sta to zavrnila in niti po tridesetih dneh, kolikor sta imela

časa za premislek, tega nista storila. Tudi v ječi sta še naprej goreče

oznanjala Kristusa. Sodišče ju je tako obsodilo na smrt. Po krutem mučenju

so ju prebodli s sulico.

Marljivi vrtnar neguje svoja cvetoča drevesca, vinogradnik svoje žlahtne trse, saj so njegovo edino bogastvo, njegovo upanje. Starši, vaši otroci so mnogo več! Največji Božji dar, vaše najboljše imetje, vaša krona, če ta Božji dar vzgojite za Boga, ne za uničujočega duha časa, za nebesa, ne za ta minljivi svet. O, dragi starši!

Mladini pripada bodočnost, z vzgojo svojih otrok boste ustvarjalci boljših ali slabših časov.

Kakšna odgovornost za očeta, za mater, ne le za ta kratek čas, temveč za večnost.

Nekoč so zaskrbljene matere pripeljale svoje otroke k Jezusu, da bi jih blagoslovil.

Tudi vi ste mi pripeljali svoje drage mladeniče in dekleta, da bi nanje položil apostolske roke,

da jih obdarim z darovi Svetega Duha, da na novo vzcvetijo ne le po starosti,

temveč tudi v ljubeznivosti pri Bogu in pri ljudeh. Tako blagoslovljene jih predajam zopet vaši skrbi.

Varujte jih, vzgojite jih tako, da jih boste z istim veseljem

pripeljali na veliki dan sodbe ter lahko rekli: »Tukaj so vsi.«

Anton Martin Slomšek

Moj Bog, kolikokrat hodimo
ljude v življenju drug ob drugem
in je med nami prepad
in se v svoji sebičnosti nismo potrudili,
da bi ga morda
z eno samo besedo ljubezni
premostili ali zmanjšali.

(Cvetana Priol)

Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0660/ 657 94 33 (Matija)**

Skype: **Tratnjek Matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

facebook naslov: **SPC Dunaj**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

STE SE DANES ŽE NASMEJALI?

Star zakonski par se je sprehajal po parku in nenadoma je rekla žena: "Poglej tisto klop! Tam si mi prvič ukradel poljub!" "Saj se spominjam. Zaradi te tatvine sem še danes v zaporu!"

Po izgubljeni nogometni tekmi je igralec stopil do sodnika. "Povejte mi, kako je ime vašemu psu?" "Mojemu psu? Saj sploh nimam psa!" "Neverjetno! Slep pa brez psa!"